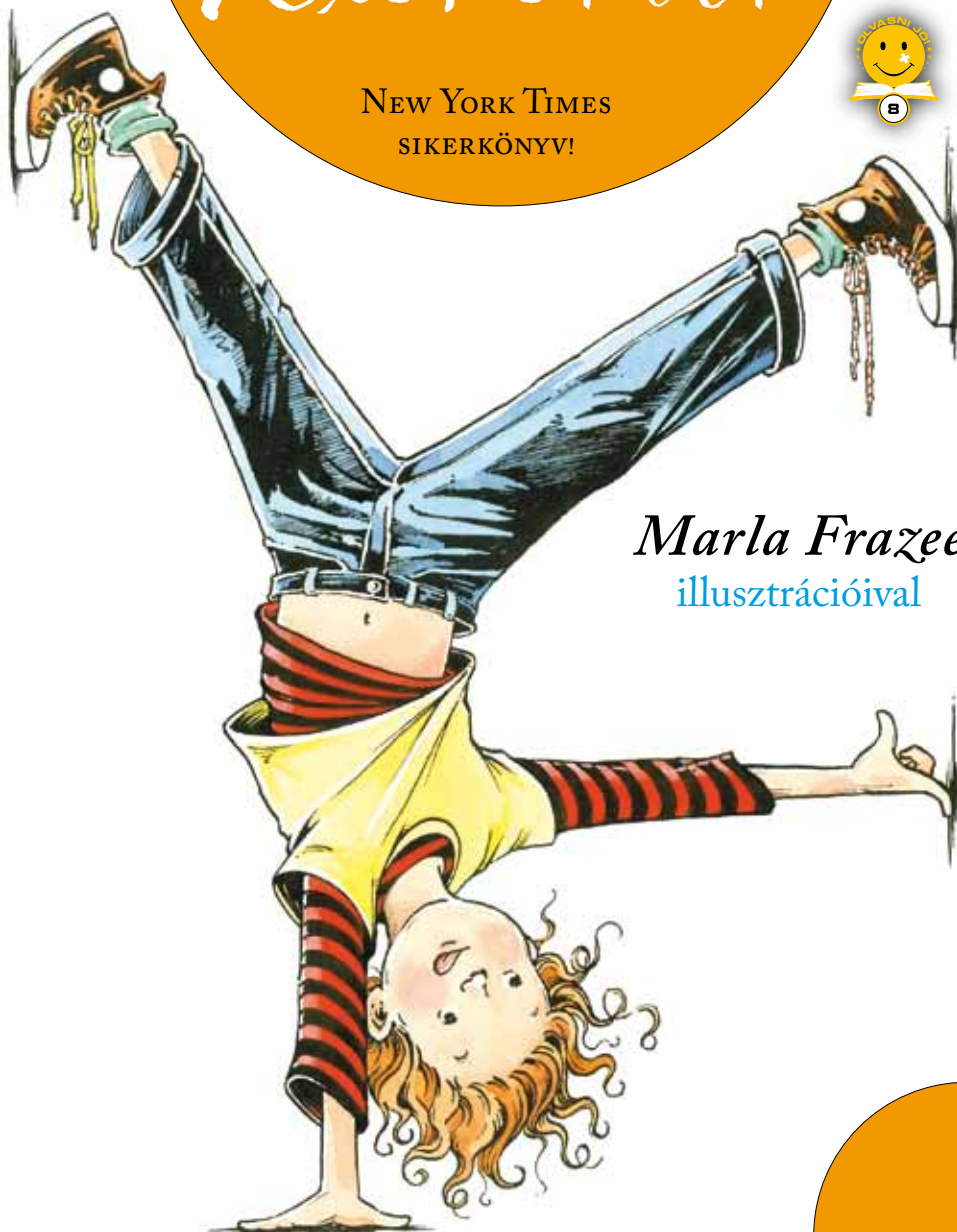

SARA PENNYPACKER

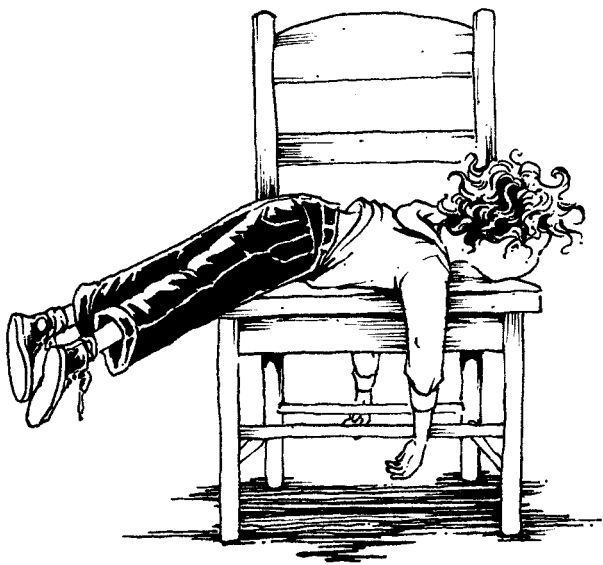
Klementin

NEW YORK TIMES
SIKERKÖNYV!

Marla Frazee
illusztrációival

Klementin

Klementin

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2009

Írta: Sara Pennypacker
A mű eredeti címe: Clementine
Fordította: Borbás Mária
Szerkesztette: Szakál Gertrúd

Illusztrálta: Marla Frazee

A művet eredetileg kiadta:
Hyperion Books for Children, Disney
Books Group, USA, Canada
Text copyright © 2006 by Sara
Pennypacker.
Illustrations copyright © 2006 by
Marla Frazee.

Hungarian translation © 2008
Borbás Mária

Ez a fordítás a Hyperion Books for
Children közreműködésével jött
létre.

ISBN 978 963 245 126 8

Nyolcéves kortól ajánljuk

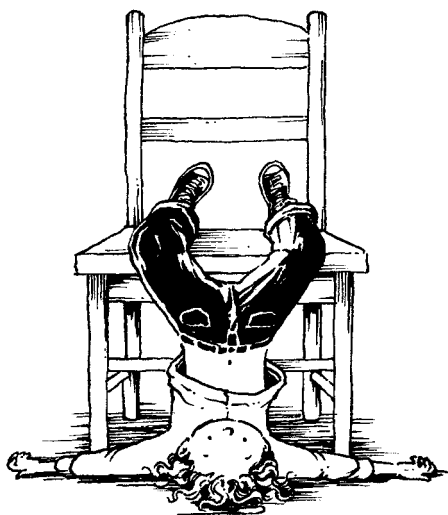
© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Billnek, Klementin
apjának, minden
tekintetben*

– S. P.

*Bátyámnak, Mark Frazee-
nek, aki azt gondolja, hogy
teljesen dinka vagyok.*

– M. F.

1.

FEJEZET

Elég pocsék volt ez a hét.

Jó, mondjuk, a hétfő még tűrhető volt, ha nem számítjuk, hogy Hamburger Meglepi volt ebédre, és Margóért eljött az anyukája. Vagy, hogy leküldtek az igazgatóiba. El akartam magyarázni, hogy Margó hajáról igazán nem tehetek, haj nélkül különben is sokkal jobban néz ki. De nem magyarázhattam el, mert Rizsa igi ott se volt. Épp Margó anyukáját próbálta lecsillapítani.

Azt meg igazán közölhatték volna velem is, hogy nem szabad felvenni a telefont az igazgatói irodában.

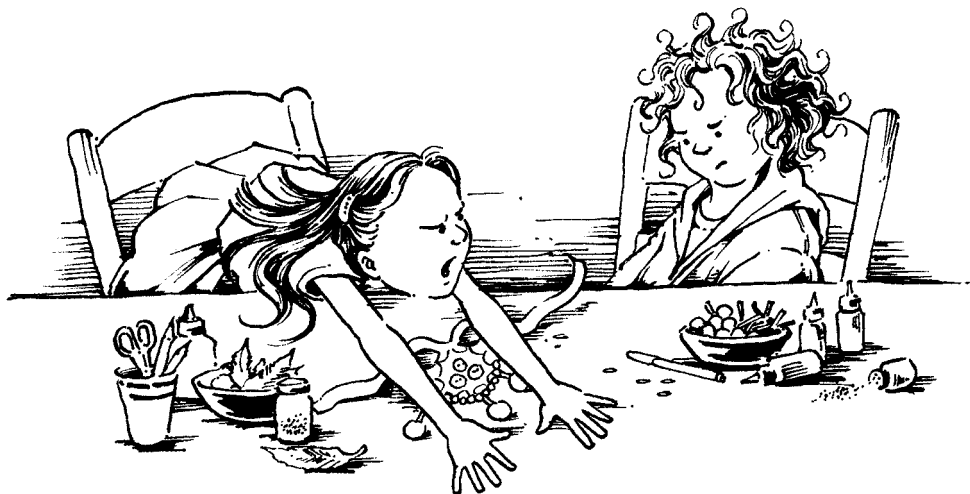

Hát, ezek szerint a hétfő se sikerült valami fényesen.

Ezen már csak azért is csodálkoztam, mert a nap elején két jó dolog is történt velem, és ettől tisztára bezsongtam. Először is, a müzlimben több volt a banán, mint általában. Minden kanálra jutott egy szelet. Aztán, mikor beértem a suliba, azt mondta a tanító néni: – A következő tanulóknak nem kell naplót írni. Menjenek egyenesen a rajzterembe, és folytassák a munkát az „Üdv a Jövőben” című feladaton! – És képzeljétek, én is „következő tanuló” voltam!

Úgyhogy nem kellett törnöm a fejemet, hogy mi a csudát írjak a naplóba, azt ugyanis utálok, hanem mehettem ragasztani meg festeni, amit viszont imádok.

Margó is ott volt a rajzteremben. Mikor leültem mellé, rögtön ráhasalt a „Jövő Hercegnője” álarcra, amire éppen csillámokat ragasztott. – Ne felejtse el, mi a szabály! – vakkantott rám.

Margó negyedikes, én harmadikos vagyok. Ezért szentül meg van róla győződve, hogy ő a főnök. Utálom, hogy mindig Margó akarja megmondani, mi a szabály.

– Nem nyúlhatsz a cuccaimhoz – közölte. Nem először.

– Mégis, miért nem? – kérdeztem. Nem először.

– Mert ez a szabály – mondta Margó. Nem először.

Ekkor hirtelen az ablakra mutattam. Ez igazából nem volt hazugság, hiszen egy szóval se mondtam, hogy van ott valami.

Míg Margó kinézett az ablakon, én véletlenül hozzányúltam az álarcához.

Na, jó. Kétszer.

Aztán buzgón nekiláttam a feladatomnak, hogy ne halljam folyton, hogy „Klementin, figyelj már oda!”

Mindig ezt kellett hallgatnom, pedig én egyébként is odafigyeltem. Vagyis ez igazságtalanság volt a rajztanárnő részéről, mivel az egész teremben én voltam az *egyetlen*, aki tényleg *figyelt*. Ezért jelezhettem mindenkinek, miközben kórusban szavaltuk a reggeli Hűségesküt, hogy az ebédosztó néni a portás autójában ül, és csokolóznak. *Nem először*. Senki más nem látta ezt az undorító jelenetet, mivel senki más nem *figyelt*. Mármost nem nézett ki az ablakon.

Aztán később, mikor én vittem körbe a tűzőgépet, mindenkinek jelezhettem, hogy a rajztanárnő sálján van egy tojásfolt, ami – ha az ember kicsit hunyorít – tisztára úgy néz ki, mint egy pelikán. Ezt se vette észre rajtam kívül senki.

– Klementin, figyelj oda! – szólt a rajztanárnő. Már megint. Pedig most is, mint mindig, én történetesen *figyeltem*.

Figyeltem, méghozzá Margó üres helyét.

Margó ugyanis kikéredzkedett a mosdóba, és mikor kiment, láttam, hogy úgy szorítja össze a szemét, mint aki nem akar bőgni, és a szája széle úgy görbül lefelé, mint aki mégis mindjárt elbőgi magát. És már jó régen kiment. Még Margóhoz képest is régen, aki pedig ujjanként mossa meg a kezét.

Én is kikéredzkedtem.

És mit láttam? Margó ott kuporog a mosdó alatt, fejét a térdére hajtva.

Elállt a lélegzetem. – Margó! – nyögtem ki. –
A kövön ülsz!

Erre egy kicsit odébb húzódkodott. Láttam,
hogy maga alá rakott egy pár réteg papírtörülközőt.
A baktériumok ellen.

– Mégis mi bajod? – kérdeztem.

Margó még jobban lehajtotta a fejét, és láttam,
hogy a térde csuromvizes a könnyektől. Aztán felfelé
bökött. A mosdó szélén, a Ne-Vidd-Ki-A-Rajz-
remből-olló mellett egy barna hajfűrt hevert.

Húha.

– Na, gyere! Hadd nézzem!

Margó megrázta a fejét. – Nem megyek, amíg
vissza nem nő a hajam.

– Hát, épp ott mászik a szoknyád szélén egy baci.

Margó már ugrott is ki a mosdó alól.

Belenézett a tükörbe, és megint rákezdte a bőgést.
– Ragasztó került a hajamba – bőgte. – Ki akartam
vágni...

Margó haja a derekáig ér. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a bal füle fölött egy tenyérnyi rész hiányzik.

– Ha talán kivágnánk egy darabot a jobb füled fölött is... – javasoltam.

Margó megtörölte a szemét, és bólintott. Már nyújtotta is az ollót.

Nyírtam. Aztán a tükörbe néztünk.

– Olyan, mint a frufu – próbáltam vigasztalni.
– Majdnem.

– A frufu elöl van, nem oldalt – emlékeztetett Margó. Aztán sóhajtott egy nagyot, fogta az ollót, és levágta a haját a homloka fölött is.

Most már a fele haja hiányzott, a másik fele pedig a derekáig lógott.

– Nem valami jó – nézett a tükörbe Margó.

Kénytelen voltam egyetérteni. – Hát, nem.

Néztük a tükörben a nem-valami-jó haját, sokáig, nagyon sokáig, és nem szóltunk egy szót se, ami nálam elég ritka. Aztán Margó ajka megremegett, és a szeme már megint csupa könny volt.

A kezembe nyomta az ollót, lehunyta a szemét, és hátat fordított.

– Az egészet? – kérdeztem.

– Az egészet.

Így hát levágtam az egészet. Ami nem éppen könnyű ilyen kis életlen rajztermi ollóval, elhihetitek. És épp kész lettem, amikor benyitott a rajztanárnő.

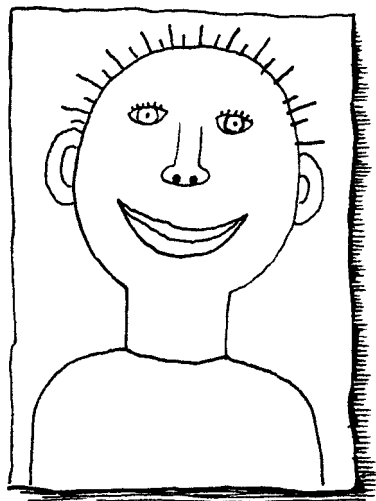
– Klementin! *Mit csinálsz?!* – kiabálta.

Mire Margó hisztizni kezdett, mire a rajztanárnő is begurult, és mi más jutott volna az eszébe, mint a jól bevált büntetés: leküldött *engem* az igazgatói irodába.

Miközben az iroda előtt vártam, lerajzoltam Margót levágott hajjal. Rettentő szépre rajzoltam, olyan lett, mint egy pitypang.

Itt a kép:

Ha lenne külön osztály tehetségesen rajzoló gyerekeknek, én tutira benne volnék. Csakhogy nincs, ami nem igazság. Matek és angol tagozat persze van. Angolból nem vagyok valami szuper. De idén beraktak a matekos osztályba. Hogy ez miért jó nekem, arra még nem sikerült rájönnöm. Szerintem nem vagyok tehetséges matekból sem.

Mikor Rizsa igazgatónő visszajött (eddig ugyanis Margó anyukáját kellett csillapítania), elmondtam, mi a problémám. Nagyon udvariasan.

– Úgy tűnik, nem vagyok tehetséges matematikából.

Rizsa igi a plafont fürkészte. Mintha keresne ott valamit. Talán plafongilisztákat lát? És fél, hogy a nyakába potyognak? Mert én kiskoromban mindig ettől félttem. Most már nem félek semmitől.

Na, jó, a szúrós dolgoktól félek. De ez minden. Ja, és a bumerángthól.

– Klementin, figyelj ide! – mondta Rizsa igi. – Meg kell tárgyalnunk Margó haját. Mit csinálsz a padlón?

– Segítek megkeresni a plafongilisztákat – emlékeztettem.

– *Plafongilisztákat?! Miféle* plafongilisztákat? – érdeklődött.

Na, hát erről van szó. Én figyelek; rajtam kívül senki más. Elképesztő, hogy hogyan lehet egy ilyen figyelmetlen emberből iskolaigazgató!

– Nos tehát, Klementin – mondta Rizsa igi azon az én-türelmes-vagyok-de-az-én-türelmem-is-véges hangján. – Miért vágta le Margó haját?

– Hogy segítsek neki – mondtam.

Aztán elmondtam Rizsa iginek, hogy neki is segítettem. Felvettem a telefont, miközben ő nem volt a szobájában. Megrendeltem néhány kisállatot a sulinak, a tornatanárnővel közöltem, hogy soha többé nem kiütözünk, és beírtam két aggódó szülőt az

igazgatói fogadóórára. Aztán elromlott a telefon, talán mert egy kicsit leejtettem. – De legalább segítettem – fejeztem be.

Én legalábbis így gondoltam.

Van egy bizonyos arckifejezés, ami nem nevezhető kedvesnek. Nyilván a suligazgató-iskolában tanítják.

Többszörös díjnyertes, kedves, vidám olvasmány kisiskolásoknak!

A *Child* magazin az Év Legjobb Könyvének választotta!

Klementinnek nincs valami jó hete.

- Hétfőn leküldik az igazgatói irodába, mert lenyírta Margó haját.
- Kedden Margó anyukája legszívesebben megfojtaná.
- Szerdán... mehet megint az igazgatói irodába.
- Csütörtökön Margó nem áll vele szóba. Soha többé.
- Pénteken nem ízlik a reggeli, de ez még semmi.
- Szombaton már a mamája is haragszik rá.
- Na jó. Egyszóval: Klementinnek BORZASZTÓ hete van.

A szerzőpáros csavaros észjárású, mókás, szeretnivaló és mindenestül feledhetetlen alakot teremtett Klementinben.

„Add a könyvet kezdő olvasó kezébe és drukkolj, hogy legközelebb is találj ilyen jó könyvet neki!” – KIRKUS REVIEWS

„Klementin egy talpraesett harmadikos, akinek különös tehetsége van hozzá, hogy bajba keveredjen, de különösen jó a szíve.” – BOOKLIST

NYOLCÉVES KORTÓL AJÁNLUK!

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 126 8

9 789632 451268

Könyvmolyképző Kiadó